

Arrest

nr. 227 850 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 januari 2012, verklaart er zich op 16 januari 2012 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 27 april 2012 nam de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

1.3. Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, die bij 's Raads arrest nr. 193 400 van 10 oktober 2017 werd bevestigd.

1.4. Op 14 februari 2019 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling

1.5. Op 29 mei 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Joybar in het district Dushi in de provincie Baghlan afkomstig te zijn. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. U bent niet naar school gegaan, maar u volgde wel Koranlessen in de madrassa. Uw vader was al sinds het begin van het Talibanregime actief bij de Taliban. Hij was gedurende één jaar commandant. Uw vader werkte voor de Hezb-e Islami van Guldbuddin Hekmatyar. Uw vader kwam slechts om de drie à vier maanden voor enkele dagen naar huis. Op een bepaald moment wou uw vader niet meer terug gaan naar de Taliban. Hij ontving een dreigbrief van de Taliban dat hij zich opnieuw bij hen moest aansluiten, dat hij en zijn familie anders zouden worden vermoord. Op een nacht, rond 1u30 – 2u 's nachts kwamen de Taliban naar uw huis en namen uw vader mee. Twee dagen later brachten ze het lijk naar jullie huis en ze vroegen aan uw moeder waar u was. U was op dat moment niet thuis. U verbleef bij l., uw oom aan moederskant. Toen u naar huis ging vertelde uw moeder wat er was gebeurd en dat de Taliban ook naar u op zoek waren. U keerde terug naar uw oom waar u nog zo'n acht maanden verbleef. Uw oom regelde uw vertrek uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 15 januari 2012 aankwam. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een taskara, een dreigbrief van de Taliban gericht aan uw vader, drie foto's en een enveloppe neer.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 april 2012 een beslissing in uw dossier. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit de provincie Baghlan afkomstig bent. Om deze reden werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 12 april 2016 werd u gecontroleerd op de luchthaven van Schiphol. U bleek in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort en de bedoeling te hebben naar Afghanistan te reizen. Vanuit Afghanistan wou u daarna verder reizen naar Pakistan om uw zieke moeder te bezoeken. Er werd opgemerkt dat uw paspoort geen visum bevatte voor Pakistan. Op 26 juni 2016 werd u opnieuw gecontroleerd. U was afkomstig uit Kabul. Er werd opgemerkt dat uw paspoort geen stempels bevatte van Pakistan, maar wel van Afghanistan.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vroeg in een schrijven van 11 juli 2016 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 december 2016 werd u gehoord door het CGVS. U bevestigde dat u naar Afghanistan was gereisd. Als reden hiervoor zei u dat u van hieruit naar Pakistan ging om uw zieke moeder daar te bezoeken. Tijdens uw verblijf in Pakistan werd u ook vergezeld van uw verloofde en jullie trouwden in Pakistan. Ter staving van deze verklaringen legde u volgende documenten voor: een residentiecertificaat dat moet aantonen dat u een kamer gehuurd hebt in Peshawar (Pakistan) van 14 april 2016 tot 25 juni 2016 alsook medische documenten die moeten aantonen dat uw moeder in een hospitaal in Peshawar opgenomen werd.

Op 3 april 2017 besloot het CGVS tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde immers dat, gelet op uw terugkeer naar Afghanistan, gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over het doel van uw terugkeer en uw verblijfplaats tijdens uw terugkeer en gezien de mogelijkheid om u te vestigen in de stad Kabul, uw nood aan internationale bescherming niet langer als bewezen kon beschouwd worden. Tegen deze beslissing ging u in beroep. Op 10 oktober 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beslissing en beoordeling. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 14 februari 2019 diende u uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U volhardt in uw verklaringen dat u op 12 april 2016 naar Kabul bent gereisd en 10 à 15 minuten na uw aankomst naar Pakistan bent gereisd omdat uw moeder ziek was en in een hospitaal in Peshawar verbleef. Ook verklaart u opnieuw dat u gedurende twee maanden een appartement in Peshawar huurde en dat u ongeveer een week na uw aankomst in Peshawar bent gehuwd. Intussen is uw echtgenote die momenteel in Afghanistan verblijft, bevallen van een dochter. U heeft een tweede verzoek ingediend omdat u hier een toekomst wil opbouwen. U herhaalt dat u minderjarig was bij uw aankomst in België. U heeft hier gestudeerd en bent hier opgegroeid. Ook wilt u uw echtgenote naar België laten overkomen. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. U verwijst hierbij naar de reeds door u gekende problemen met de taliban in Afghanistan. Bovendien stelt u dat de taliban zullen denken dat u een overloper bent omdat u al enige tijd in Europa verblijft.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van uw Belgische advocaat dd. 01.02.2019, een taskara op naam van uw beweerdte echtgenote B.A. met vertaling, een huwelijksakte

met vertaling, een geboorteregistratiekaart van uw beweerde dochter K. en een enveloppe verstuurd vanuit Kabul.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat in het kader van dit verzoek geen geloof werd gehecht aan uw asielmotieven maar het wel aannemelijk werd geacht dat u uit de provincie Baghlan afkomstig bent. Om deze reden werd u op 27 april 2012 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Uw subsidiaire beschermingsstatus werd echter ingetrokken op 3 april 2017. U keerde immers terug naar Afghanistan. Aan uw verklaring dat u na uw aankomst in Kabul meteen naar Pakistan doorreisde waar u zou hebben verbleven om er uw zieke moeder te bezoeken kon geen enkel geloof worden gehecht. Uw nood aan internationale bescherming werd niet langer als bewezen beschouwd. Er werd vastgesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Tegen deze intrekingsbeslissing diende u beroep in bij de RvV. De RvV bevestigde bovenstaande beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U blijft vasthouden aan uw problemen met de Taliban alsook aan uw bewering na uw terugkeer in 2016 naar Kaboel niet in Afghanistan te hebben verbleven maar via Kaboel naar Pakistan te zijn gereisd om er uw zieke moeder te bezoeken (verklaring volgende verzoek, punten 14 & 18), die evenwel op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd. De huwelijksakte noch de taskara op naam van B.A. en de geboorteregistratiekaart op naam van K. zijn van aard de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. In de huwelijksakte die u neerlegt staat vermeld dat u op 24 april 2016 huwde, doch nergens wordt vermeld waar dit huwelijk heeft plaatsgevonden. Bijgevolg toont dit document niet aan dat u in 2016 gedurende tweeënhalve maand in Pakistan zou hebben verbleven en er zou zijn gehuwd. De taskara en registratiekaart bevatten louter de identiteitsgegevens van uw beweerde echtgenote en dochter die niet onmiddellijk ter discussie staan. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u in mei 2018 briefwisseling heeft ontvangen vanuit de hoofdstad Kabul. Ook deze stukken zeggen niets over uw ware verblijfplaats na uw terugreis naar Afghanistan in 2016.

Betreffende uw verklaring dat de Taliban in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan zullen denken dat u een overloper bent omdat u al enige tijd in Europa verblijft (verklaring volgend verzoek, punt 18), moet worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering is die u helemaal niet staft aan de hand van enig concreet gegeven.

In verband met uw verklaring dat u een tweede verzoek heeft ingediend omdat u hier bent opgegroeid, omdat u hier heeft gestudeerd hebt, omdat u reeds acht jaar in België leeft en u hier een toekomst wil opbouwen (verklaring volgend verzoek, punt 15), moet worden vastgesteld dat u hieromtrent geen enkele vrees aanhaalt ingeval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Wat betreft uw verklaring dat u minderjarig was bij uw aankomst in België (verklaring volgend verzoek, punt 15), moet overigens worden gewezen op het feit dat in het kader van uw eerste verzoek na medisch onderzoek op 2 februari 2012 werd besloten dat u toen niet minderjarig maar reeds meerderjarig was. Uw leeftijd werd toen vastgelegd op 22.1 jaar, met een standaarddeviatie van 1.7 jaar.

In verband met uw verklaring dat uw beweerde echtgenote die momenteel in Afghanistan verblijft intussen is bevallen van een dochter (verklaring volgend verzoek, punten 12 & 20), moet worden gesteld dat u ook in dit verband geen enkele vrees aanhaalt ingeval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft de door u neergelegde brief van uw Belgische advocaat dd. 01.02.2019 waarin uw advocaat stelt dat de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming juridisch niet correct zou zijn geweest en de verwijzing hierbij naar wetgevende teksten en rechtspraak van de RvV moet opnieuw worden gewezen op het feit dat de RvV in haar arrest van 10 oktober 2017 de door het CGVS genomen beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. De verwijzing van uw advocaat naar wetgeving en jurisprudentie m.b.t. de beëindiging van het verblijfsrecht na opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus doet niet ter zake. Beslissingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht behoren immers tot de uitsluitende bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); niet tot die van het CGVS. De door uw advocaat gegeven redenen waarom er in uw hoofde geen intern vluchtalternatief in Kabul is, worden verder in deze beslissing besproken (zie infra).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij

de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

In het kader van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die op 3 april 2017 ten aanzien van u werd genomen en die werd bevestigd door de RvV werd reeds gesteld dat rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in de de stad Kabul vestigt. U haalt in het kader van uw huidige aanvraag geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Met betrekking tot de verklaring van uw advocaat dat u niet over een sociaal netwerk beschikt in Kabul, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ook in de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidanceafghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze

categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Inzake de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat u nog nooit in Kabul heeft verbleven dient te worden gesteld dat, daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn en daar uit dezelfde informatie blijkt dat diverse steden een toevluchtsoord zijn voor tal van Afghanen die het geweld in hun regio ontvluchtten, gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over het doel en de plaats waar u verbleven heeft na uw terugreis naar Afghanistan in 2016; het CGVS redelijkerwijze kan vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in Kabul. Dit vermoeden wordt overigens bevestigd door het feit dat u terugreisde per vliegtuig met bestemming Kabul en u tweeënhalve maand later ook vertrok per vliegtuig vanuit Kabul (zie administratief dossier eerste verzoek).

In verband met de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat u geen enkele werkervaring heeft of school heeft gelopen in Afghanistan en Kabul, moet voorts worden gewezen op de vaststelling dat u door (nog steeds) voor te houden dat u minderjarig was ten tijde van uw aankomst in België (verklaring volgend verzoek, punt 1) (nog steeds) nalaat de asielinstanties een correct zicht te geven op uw profiel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en/of leefsituatie. Het gegeven dat u hierover geen geloofwaardige verklaringen aflegt doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een hervestiging binnen Afghanistan in uw hoofde niet onredelijk zou zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in België wel werkervaring heeft opgedaan. Op de zitting bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek heeft u een stageovereenkomst, een stage-urrooster, een stage-evaluatie en een e-mailbericht neergelegd. Hieruit blijkt dat u in juli 2017 een beroepsverkennde stage als keukenhulp/hulpkok heeft gelopen. Bovendien blijkt dat u er een goede evaluatie heeft gekregen en dat de werkgever van plan was om u te laten starten als hulpkok, doch hiervan heeft afgezien omdat u geen rijbewijs heeft en u zich veel zelfstandig zou moeten verplaatsen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u enige professionele ervaring heeft die u ook in Kabul kunt aanwenden. Tevens verklaart u naast Pashtou, ook een beetje Dari - dit is naast Pashtou de tweede officiële taal in Afghanistan (zie administratief dossier) - te spreken (CGVS dd. 06.04.2012, p. 4), een pluspunt om een job te vinden in Kabul.

Wat betreft de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat u door uw langdurig verblijf in België in geval van een terugkeer naar Afghanistan kan worden gepercipieerd als verwesterd en 'besmet' met de westerse normen en waarden, moet worden vastgesteld dat dit een louter hypothetische bewering is waarbij niet op concrete wijze wordt aangetoond dat dit in uw specifieke situatie het geval zou zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in 2016 vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan, hetgeen de ernst van deze door uw advocaat aangehaalde vrees op fundamentele wijze ondermijnt.

Betreffende de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat uw echtgenote en uw minderjarige dochter momenteel nog in het dorp in Baghlan verblijven en dat er moet worden onderzocht of ze op een veilige manier naar Kabul kunnen verplaatsen en zich mee in Kabul kunnen vestigen, dient opgemerkt te worden dat met deze stelling een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, die noch door de wetgever, noch door de internationale rechtspraak of het UNHCR vereist wordt. Daarenboven beoordeelt de asielprocedure enkel de vrees voor vervolging en heeft ze niet tot doel na te gaan of en onder welke voorwaarden een asielzoeker al dan niet verenigd kan worden met zijn gezin. Hier kan nogmaals worden opgemerkt dat het UNHCR het intern vluchtalternatief toelaat zowel voor koppels als voor "alleenstaande" mannen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De stelling van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat er recente landeninformatie beschikbaar is die erop wijst dat de situatie in Kabul dermate gewijzigd is dat een intern vluchtalternatief in Kabul niet redelijk is, kan ten slotte niet worden gevolgd. Uw advocaat verwijst hiervoor naar de nieuwe UNHCR-richtlijnen van 30 augustus 2018, de UNOCHA rapporten 'Humanitarian needs overview – Afghanistan' dd. december 2017 en dd. 6 december 2018, het IOM-rapport 'Return of undocumented Afghans – weekly situation report' dd. 11 tot 17 november 2018, het UNAMA-rapport 'Afghanistan – Protection of civilians in armed conflict' dd. oktober 2018 en het Asylor-rapport dd. 31 augustus 2017. Het CGVS baseert zich evenwel op dezelfde en of meer recente informatie bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In verband met de verwijzing van uw advocaat naar het rapport van Famine Early Warning Systems Network 'Afghanistan Food security outlook – October 2018 to May 2019' en de stelling dat Afghanistan op dit moment de zwaarste voedselcrisis meemaakt sinds 2011 omwille van droogte, moet worden opgemerkt dat ook deze droogte wordt besproken in de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019. Tot slot kan worden opgemerkt dat het

louter citeren van paragrafen uit algemene rapporten op geen enkele manier kan aantonen dat u zich - rekening houdend met uw persoonlijke situatie, zoals het UNHCR zelf benadrukt - niet zou kunnen vestigen in Kabul.

Gelet op voorgaande kan er worden gesteld dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/5, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van "de samenwerkingsplicht", van "de motiveringsplicht", van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met negen rapporten (stukken 2-10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 16 januari 2012 diende verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 april 2012 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend; er werd geen geloof gehecht aan zijn vlucht-motieven, doch er werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Baghlan en dat er in zijn hoofde geen intern vestigingsalternatief bestaat. Nadat werd vastgesteld dat verzoeker in 2016 was teruggekeerd naar Afghanistan, werd zijn subsidiaire beschermingsstatus op 31 maart 2017 ingetrokken door de commissaris-generaal, hetgeen werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 193 400 van 10 oktober 2017.

Op 14 februari 2019 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verklaringen die hij aflegde in het kader van de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, hij wijst erop dat zijn in Afghanistan verblijvende echtgenote intussen is bevallen van een dochter en hij stelt dat hij in België is opgegroeid en hier een toekomst wilt uitbouwen, hij voert aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban (waarbij hij verwijst naar de problemen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde) alsook omwille van zijn verblijf in Europa, en hij legt een aantal bijkomende documenten neer.

2.3.2. Op 29 mei 2019 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde in aanmerking komt.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) het louter volharden in verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden op zich geen ander licht werpt op deze beoordeling en de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) evenmin deze beoordeling in een ander daglicht plaatsen; (ii) zijn bewering ingeval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als een overloper te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in Europa slechts een blote bewering betreft die hij niet *in concreto* aannemelijk maakt; (iii) zijn verklaring dat hij in België is opgegroeid en hier een toekomst wilt uitbouwen op zich geen nood aan internationale bescherming inhoudt; (iv) hij blijft volharden dat hij ten tijde van zijn aankomst in België minderjarig was, waar deze leeftijd reeds ongeloofwaardig werd bevonden ingevolge het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van 2 februari 2012; (v) zijn verklaring dat zijn in Afghanistan verblijvende echtgenote intussen is bevallen van een dochter op zich evenmin een nood aan internationale bescherming inhoudt; en (vi) de Raad de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd.

2.3.4. De Raad wijst er vooreerst op dat in zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift kritiek uit op de beslissing tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, het arrest van 10 oktober 2017 waarbij de Raad deze beslissing van de commissaris-generaal bevestigde, kracht van gewijsde heeft. Verzoekers grieven gericht tegen de beslissing van 10 oktober 2017 zijn dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar en citeert uit rapporten met betrekking tot personen die bij hun terugkeer naar Afghanistan als verwesterd worden beschouwd (verzoekschrift, stukken 3 en 10), dient erop gewezen dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon zodat deze bijgevolg niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Uit deze informatie blijkt immers niet dat iedere persoon die na een verblijf in het Westen terugkeert naar Afghanistan hoe dan ook nood heeft aan internationale bescherming; integendeel, in de door verzoeker aangehaalde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 wordt gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (*“depending on the individual circumstances of the case”*), waaruit blijkt dat een *in concreto*-beoordeling van de persoonlijke omstandigheden noodzakelijk is. Verzoeker laat echter na *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijk problemen zou kennen louter omwille van zijn verblijf in Europa. Voor het overige beperkt verzoekers verweer zich tot kritiek op

de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, hetgeen hierna aan bod komt. Als dusdanig blijven de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.3.5. Vervolgens dient vastgesteld dat in het kader van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 maart 2017 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds een advies inzake de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet werd gegeven waarbij werd vastgesteld dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in de stad Kabul.

In het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze motiveert dat verzoeker geen elementen bijbrengt die op de vaststelling dat er in zijn hoofde sprake is van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Kabul een ander licht kunnen werpen en dat hij dus met betrekking tot dit intern vestigingsalternatief evenmin elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

*a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of
b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal met betrekking tot de redelijkheid van Kabul als intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker terecht als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

In het kader van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die op 3 april 2017 ten aanzien van u werd genomen en die werd bevestigd door de RvV werd reeds gesteld dat rekening

houdend met uw persoonlijke omstandigheden van u redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U haalt in het kader van uw huidige aanvraag geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Met betrekking tot de verklaring van uw advocaat dat u niet over een sociaal netwerk beschikt in Kabul, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ook in de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidanceafghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Inzake de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat u nog nooit in Kabul heeft verbleven dient te worden gesteld dat, daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn en daar uit dezelfde informatie blijkt dat diverse steden een toevluchtsoord zijn voor tal van Afghanen die het geweld in hun regio ontvluchtten, gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over het doel en de plaats waar u verbleven heeft na uw terugreis naar Afghanistan in 2016; het CGVS redelijkerwijze kan vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in Kabul. Dit vermoeden wordt overigens bevestigd door het feit dat u terugreisde per vliegtuig met bestemming Kabul en u tweeënhalve maand later ook vertrok per vliegtuig vanuit Kabul (zie administratief dossier eerste verzoek).

In verband met de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat u geen enkele werkervaring heeft of school heeft gelopen in Afghanistan en Kabul, moet voorts worden gewezen op de vaststelling dat u door (nog steeds) voor te houden dat u minderjarig was ten tijde van uw aankomst in België (verklaring volgend verzoek, punt 1) (nog steeds) nalaat de asielinstanties een correct zicht te geven op uw profiel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en/of leefsituatie. Het gegeven dat u hierover geen geloofwaardige verklaringen aflegt doet vermoeden dat u bewust tracht achter te houden dat een hervestiging binnen Afghanistan in uw hoofde niet onredelijk zou zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in België wel werkervaring heeft opgedaan. Op de zitting bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek heeft u een stageovereenkomst, een stage-urrooster, een stage-evaluatie en een e-mailbericht neergelegd. Hieruit blijkt dat u in juli 2017 een beroepsverkennde stage als keukenhulp/hulpkok heeft gelopen. Bovendien blijkt dat u er een goede evaluatie heeft gekregen en dat de werkgever van plan was om u te laten starten als hulpkok, doch hiervan heeft afgezien omdat u geen rijbewijs heeft en u zich veel zelfstandig zou moeten verplaatsen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u enige professionele ervaring heeft die u ook in Kabul kunt aanwenden. Tevens verklaart u naast Pashtou, ook een beetje Dari - dit is naast Pashtou de tweede officiële taal in Afghanistan (zie administratief dossier) - te spreken (CGVS dd. 06.04.2012, p. 4), een pluspunt om een job te vinden in Kabul.

Wat betreft de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat u door uw langdurig verblijf in België in geval van een terugkeer naar Afghanistan kan worden gepercipieerd als verwesterd en 'besmet' met de westerse normen en waarden, moet worden vastgesteld dat dit een louter hypothetische bewering is waarbij niet op concrete wijze wordt aangetoond dat dit in uw specifieke situatie het geval zou zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in 2016 vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan, hetgeen de ernst van deze door uw advocaat aangehaalde vrees op fundamentele wijze ondermijnt.

Betreffende de verklaring van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat uw echtgenote en uw minderjarige dochter momenteel nog in het dorp in Baghlan verblijven en dat er moet worden onderzocht of ze op een veilige manier naar Kabul kunnen verplaatsen en zich mee in Kabul kunnen vestigen, dient opgemerkt te worden dat met deze stelling een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, die noch door de wetgever, noch door de internationale rechtspraak of het UNHCR vereist wordt. Daarenboven beoordeelt de asielprocedure enkel de vrees voor vervolging en heeft ze niet tot doel na te gaan of en onder welke voorwaarden een asielzoeker al dan niet verenigd

kan worden met zijn gezin. Hier kan nogmaals worden opgemerkt dat het UNHCR het intern vluchtalternatief toelaat zowel voor koppels als voor "alleenstaande" mannen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De stelling van uw advocaat in haar brief dd. 01.02.2019 dat er recente landeninformatie beschikbaar is die erop wijst dat de situatie in Kabul dermate gewijzigd is dat een intern vluchtalternatief in Kabul niet redelijk is, kan ten slotte niet worden gevolgd. Uw advocaat verwijst hiervoor naar de nieuwe UNHCR-richtlijnen van 30 augustus 2018, de UNOCHA rapporten 'Humanitarian needs overview – Afghanistan' dd. december 2017 en dd. 6 december 2018, het IOM-rapport 'Return of undocumented Afghans – weekly situation report' dd. 11 tot 17 november 2018, het UNAMA-rapport 'Afghanistan – Protection of civilians in armed conflict' dd. oktober 2018 en het Asylorapport dd. 31 augustus 2017. Het CGVS baseert zich evenwel op dezelfde en of meer recente informatie bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In verband met de verwijzing van uw advocaat naar het rapport van Famine Early Warning Systems Network 'Afghanistan Food security outlook – October 2018 to May 2019' en de stelling dat Afghanistan op dit moment de zwaarste voedselcrisis meemaakt sinds 2011 omwille van droogte, moet worden opgemerkt dat ook deze droogte wordt besproken in de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019. Tot slot kan worden opgemerkt dat het louter citeren van paragrafen uit algemene rapporten op geen enkele manier kan aantonen dat u zich - rekening houdend met uw persoonlijke situatie, zoals het UNHCR zelf benadrukt - niet zou kunnen vestigen in Kabul."

Verzoeker verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten met betrekking tot de situatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 2-10). Hij benadrukt dat er in Kabul sprake is van precaire socio-economische omstandigheden, onzekere voedselvoorziening ingevolge de droogte van 2018, beperkte toegang tot bepaalde basisvoorzieningen (onder andere gezondheidszorg, water, sanitair), een zware belasting van de stedelijke infrastructuur door de grote en snelle bevolkingstoename, krapte op de arbeidsmarkt en een hoge mate van criminaliteit. Hij meent dat hieruit blijkt dat er in de stad Kabul sprake is van een gebrek aan basisvoorzieningen, waardoor de redelijkheid van Kabul als intern vestigingsalternatief in het gedrang komt.

Waar verzoeker stelt dat bij de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief enerzijds de basisvoorzieningen in de stad Kabul en anderzijds de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming moeten worden nagegaan, dient er evenwel op te worden gewezen dat, zoals verzoeker ook zelf in zijn verzoekschrift aanhaalt, bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming in rekening dienen te worden gebracht. De beoordeling van deze redelijkheid kan niet los worden gezien van deze persoonlijke omstandigheden. Teneinde de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker *in concreto* te kunnen bepalen, dient verzoeker aan de asielinstanties de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist immers van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, blijft de bewijslast wat betreft de persoonlijke levensomstandigheden conform voormelde medewerkingsplicht bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rusten. De bewijslast die in het kader van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet op de asielinstanties rust, gaat bovendien niet zo ver dat de asielinstanties ieder potentieel risico en/of iedere potentieel precaire situatie moeten uitsluiten alvorens de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te kunnen vaststellen. Het bepalen van een intern vestigingsalternatief dient immers gezien te worden in het licht van de beoordeling of een verzoeker om internationale bescherming al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, waarbij een intern vestigingsalternatief slechts als een alternatief dient te worden beschouwd voor internationale bescherming en geenszins als een verwijderingsmaatregel waaraan verzoeker gevolg zou moeten geven.

In casu dient er bovendien op gewezen dat reeds in het kader van de intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus werd vastgesteld dat verzoekers persoonlijke omstandigheden de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in zijn hoofde niet in de weg staan. Een louter verwijzen naar en citeren uit algemene informatie met betrekking tot de situatie in de stad Kabul

die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat evenwel niet om in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming op deze beoordeling een ander licht te werpen. Verzoeker slaagt er niet in om persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken waaruit blijkt dat hij in dermate precare omstandigheden zou terechtkomen ingeval van een hervestiging in de stad Kabul dat deze stad in zijn hoofde niet (langer) als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker erop wijst dat UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”,* (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *“[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.”* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.) Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing alsook uit de motieven dienaangaande in de beslissing tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus d.d. 31 maart 2017, die werden bevestigd in 's Raads arrest nr. 193 400 van 10 oktober 2017, blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in hier een ander licht op te werpen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul, wordt er zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van de commissaris-generaal terecht op gewezen dat zowel UNHCR als EASO een intern vestigingsalternatief redelijk achten voor alleenstaande mannen en getrouwe koppels (zonder kinderen) zonder ondersteuning van een netwerk in stedelijke en semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur aanwezig is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Hoewel verzoeker verwijst naar en citeert uit rapporten waaruit blijkt dat de stedelijke infrastructuur in de stad Kabul onder zware druk staat, werd hoger reeds vastgesteld dat hij desalniettemin nalaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ingeval van een hervestiging in de stad Kabul in dermate precare omstandigheden zou terechtkomen dat een hervestiging in deze stad in zijn hoofde niet (langer) redelijk zou kunnen worden geacht. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat er een redelijk vermoeden bestaat dat verzoeker tijdens zijn terugkeer naar Afghanistan in 2016 in de stad Kabul heeft verbleven (zie ook intrekkingbeslissing van 31 maart 2017, bevestigd door de Raad op 10 oktober 2017 in het arrest nr. 193 400). Eveneens wijst de commissaris-

generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker de asielinstanties geen correct en volledig zicht biedt op zijn profiel (zie *supra* in verband met de bewijslastverdeling dienaangaande) daar hij in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming blijft volharden in zijn reeds ongeloofwaardig bevonden bewering dat hij bij zijn aankomst in België minderjarig was, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden levensomstandigheden en scholingsgraad. Terecht stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hieruit het vermoeden kan worden afgeleid dat verzoeker bewust informatie tracht achter te houden die de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde zou kunnen bevestigen.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanhaalt dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of zijn echtgenote en dochter hem in Kabul kunnen vervoegen, dient erop gewezen dat *in casu* enkel een beoordeling wordt gemaakt van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker, in wiens naam onderhavig verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Het komt niet aan de asielinstanties toe om, in het kader van de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, te gissen naar en rekening te houden met de potentiële verblijfplaats(en) van verzoekers in Afghanistan verblijvende gezinsleden en/of een beoordeling te maken van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief in hoofde van deze gezinsleden. Volgens zijn verklaringen bevinden zijn echtgenote en zijn dochter zich nog in de provincie Baghlan. Op zich doet dit element echter geen afbreuk aan de vaststelling dat er in hoofde van verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief bestaat in de stad Kabul.

Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker in België wel degelijk werkervaring heeft opgedaan. Dit wordt bevestigd in onderhavig verzoekschrift waar bij de uiteenzetting van de feiten wordt gesteld dat hij sedert 2015 tot aan de beëindiging van zijn verblijfsrecht heeft gewerkt in een restaurant in Wijnegem met een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (verzoekschrift, p. 1). Er kan niet worden ingezien waarom deze werkervaring in België niet relevant zou zijn ingeval van zijn eventuele hervestiging in Kabul. Minstens kan worden aangenomen dat verzoeker deze werkervaring kan inzetten bij het zoeken naar en uitoefenen van een job in Afghanistan. Het loutere feit dat één persoon in een interview met Asylos verklaart dat in het buitenland geleerde vaardigheden niet nuttig zijn ingeval van terugkeer naar Afghanistan (verzoekschrift, p. 26 en stuk 10) volstaat op zich niet om *in concreto* aannemelijk te maken dat de door verzoeker in België opgedane werkervaring niet relevant is ingeval van een eventuele hervestiging in de stad Kabul. Eveneens kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers kennis van het Dari, één van de landstalen van Afghanistan, in zijn hoofde een bijkomende factor is die hem zou kunnen helpen om in de stad Kabul een leven op te bouwen. Waar verzoeker aanvoert dat in Afghanistan vooral beroep wordt gedaan op een netwerk om een job te vinden, dient vastgesteld dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat hij niet in staat zou zijn om in Kabul een dergelijk netwerk op te bouwen en/of dat hij in Afghanistan over geen enkel contact beschikt dat hem op dit vlak zou kunnen ondersteunen of verder helpen.

Wat betreft verzoekers verblijf in het Westen en zijn bewering dat hierdoor ingeval van terugkeer naar Afghanistan en een eventuele hervestiging in de stad Kabul problemen zal ondervinden, dient vooreerst herhaald dat uit de door verzoeker dienaangaande aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 27-32) niet blijkt dat iedere persoon die na een verblijf in het Westen ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen ondervindt omdat hij zou worden beschouwd als "*besmet met de westerse waarden en normen*". Bovendien wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoekers vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in 2016 de ernst van deze voorgehouden vrees op ernstige wijze relativeert. Uit de door verzoeker zelf aangehaalde richtlijnen van UNHCR wordt daaromtrent gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval ("*depending on the individual circumstances of the case*"). *In casu* komt verzoeker echter niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat om *in concreto* aannemelijk te maken dat een verblijf in Europa een negatieve impact zou hebben op de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer inzake de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind.

2.3.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van

onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER